

Klavír

Ondřej Heryán, ZŠ a MŠ T.G.Masaryka Fulnek, 9. třída

Ještě jsem nebyl ani na světě, když se má hudebně nadaná tetička rozhodla pořídit si klavír. Děda, který byl ještě velmi mladý, promastil svaly a dotáhl klavír do našeho domu. Teta na něj ráda hrála a dokázala na něm zahrát divy! Po čase však dospěla a odstěhovala se na studia.

Můj děda a babička se bohužel rozvedli, a tak si klavír vzal děda na svou usedlost, kde mu sloužil jako skladiště starých not. A také se tam nastěhovala myší rodinka. Asi na dvacet dlouhých let klavír vypadl z povědomí rodiny. Pak se narodila má sestra, která brzo prokázala stejné nadání, jako měla moje tetička. A heled'me, jak se nám ten starý klavír hodil!

Jednou k nám přijelo pět statných chlapů a málem se přizabili, když klavír stěhovali do domu. Mamka je za jejich snahu obdarovala lahví vodky a oni zmoženě, ale očividně spokojeně, nasedli do auta a odjeli. Mamka vyhodila staré noty a taky zatočila s myším hnízdem. Bylo srandovní pozorovat, jak propichovala noty vidlicemi, které se používaly na prasata. Mně to připadalo jako v 16. století, když strážníci propichovali vozy nesoucí slámu, aby zjistili, zda tam není nějaký nezvaný host.

Mamka po celodenním boji dostala klavír do provozu schopného stavu, ale byly tu dva velké problémy: klavír se neustále rozlad'oval a sestra měla tudíž problémy se cvičením, dále pak zabíral většinu místa v našem malém obýváku.

Jednoho dne si tedy i mamka promastila svaly a přestěhovala klavír přes celý dům. Když přišel domů tat'ka tak řekl: „No to mě podrž, ten klavír stojí přesně tam, kde ho měla teta před 20 lety.“ Když ho děda opět naladil, zjistili jsme, že už se nerozlad'uje. Tat'ka prohlásil, že se tady ukazuje, že i věci mají duši a tomu klavíru se tady prostě líbí. Sestra na tento nástroj hraje dodnes.

